

NØVN

Jóannes fyllir 60

Í dag, mikudagin 19. august, fyllir Jóannes Hansen á Toftum 60 ár. Hann er lærari í Miðnámsskúlanum á Kambsdali og HF skeiðnum í Klaksvík, hann hevur í nógv ár skrivað fyri Sosialin, og hann er millum annað kendur frá valsendingum í sjónvarpinum.

Hesin inngangurin er skorin eftir sama leisti, sum tær hundrað tals greinarnar, Jóannes hevur skrivað í navnasíðunum í Sosialinum. Eingin hevur skrivað fleiri greinar av hesum slagnum enn føðingardagsbarnið, sum er áhugaður í fólki og familju, og sum Føroya Portalurin eftir síðsta løgtingsval segði av lögregluni var ákærdur fyri at kenna ov nógv fólk og at vita ov nógv um føroyingar!

Síðani 1994 hevur Jóannes upplýst og undirhildið okkum í sjónvarpinum upp á sín egna og føroyska máta. Hann hevur onkuntíð sagt, at tá er uppgávan umleið tann sama, sum tá ið hann undirvísir einum flokki av ungdomum. Eftir síðsta løgtingsval skrivaði formaðurin í kringvarpstýr-

inum á facebook, at Jóannes var í heimsflokki! Tað var vorðið sum skoðsmál at fáa!

At hava verið næmingur hjá Jóannesi fylgir tær alt lívið. Eitt er, at undirvísingin er áhugaverd, og at lærarin gongur upp í tað, og er fakliga og menniskjaliga engageraður. Eitt annað er, at hann dyrkar sambandið við fyrrverandi næmingar. Í føroysku fjølmiðlaverðini eru tað ikki so fá, sum hava havt Jóannes í samfelagsfrøði, og sum siga, at tað var við til at kveikja teirra áhuga fyri samfelagsviðurskiftum og var við til at leggja lunnar undir áhuga fyri journalistikkinum.

Longu 1975-76 var Jóannes í nakrar mánaðir blaðstjóri á Norðlýsinum. Eftir lestarárin í Keyptmannahavn, har hann lærði til lærara og síðani las samfelagsfrøði og geografi, hevur hann skrivað fyri Sosialin. Harvið er hann tann av teimum, ið nú skriva í blaðið, sum hevur verið longst í tænastru hjá Miðlahúsinum. Í fyrstuni var tað mest sum bara um fótbólt

og ítrótt, eitt nú kappróður, talv og svimjing. Øll vita, at hann var við til at lyfta fótbóltsgreinar og ikki minst hagtølini upp á eitt hægri støði.

Við fjølbroytta áhuganum fyri fólki og samfelagnum og fakliga førleikanum hevur Jóannes skrivað um so mangt annað: eitt nú politikk, búskap, søgu og siðsøgu, ferðafrásagnir og so navnatilfarið.

Sjálvt um hann produserar skjótt og serliga fyrru árinu ógvuliga nógv, er tað, sum Jóannes letur av hondum, eyðkent av, at tað er gjøgnumarbeitt, og at tað er upplýsandi og hevur poeng. Yvirskriftirnar hava ein boðskap, málsligi førleikin er góður, og pennurin er einastandandi lættur. Tilfarið verður leverað til tíðina uttan nakað roks, og tað er ikki frítt, at fleiri sum eru komin aftan á Jóannes, royna at leggja seg at stílinum hjá honum.

Tey fyrstu árin var undirskriftin –nn-. Eftir lestrarár í Oxford 1995-1996 hevur hann oftast skrivað við fullum

navni og á navnasíðunum onkuntíð við J ella JH ella Jóannes. –nn- varð jarðaður í Oxford, plagar hann onkuntíð at siga. Onkur av teimum, ið hava starvast leingi í Miðlahúsinum, hava tó ikki heilt vant seg av við heitið –nn-.

Hjá journalistum er tað forrættur av hava onkran at sparra við. Um tú spyrst Jóannes um faktuellar upplýsingar ella sparrar við hann um møguleikar fyri greinum og vinklum og sendingum, so er hann fyrikomandi, tekur sær góða tíð, og tú fært altíð svar og nýggj hugskot. Eisini um tað eru spurningar, sum ein fótbóltsvenjari hava at dragast við!

2006 til 2011 var Jóannes rektari á Lærarakúlanum.

Hann segði í 2006, at setningurin var at broyta innihaldið í útbúgvingunum, at skipa undirvísingin av nýggjum og at fyrireika samanlegging av skúlanum við Fróðskaparsetrið. So undirstrikaði hann, at talan var um fimm ára sáttmála, og at hann fór at vera síðsti rektarin á Frælsinum. Við stuðli frá MMR og politiska myndugleikanum og saman við góðum starvsfeløgum eydnaðist tað at broyta innihaldið í útbúgvingunum og at skipa undirvísingin av nýggjum. Í góðum samstarvi við Jóan Paula Joensen, sum tá var rektari á Fróðskaparsetrinum, var farið undir samanleggingina, áðrenn Jóannes 1. august 2011 fór aftur í starvið á Kambsdali og í Klaksvík.

Jóannes er giftur Sannu fødd í Túni á Toftum, har tey búgva. Genturnar báðar eru komnar aftur eftir útbúgving í Keyptmannahavn. Randi og Símun J. Hansen búgva í Saltangará, og Elisabeth og Jóhan á Lakjuni búgva á Toftum. Tey fimm abbaðørn-

ini –fýra gentur og ein drongur- fylla nógv, men tibetur er orkan enn so mikið stór, at hann framvegis skrivar fyri Sosialin.

Jóannes er klaksvíkingur á Toftum. Foreldrin eru Ragnhild og Karsten (1920-2001), sum í 1950 fluttu úr Svínøi og bygdu á Heygum. Tað passar Jóannesi væl, at ein stórir partur av arbeiðstíðini er á HF skeiðnum í Klaksvík.

Hvussu tað var at vaksa upp í útróðrarheimi og í grannalagi saman við nógvum nýbyggjarum og tilflytarum greiddi hann væl frá á gongutúri saman við morgunsendingini hjá útvarpinum fyri nøkrum árum síðani.

Hjartaliga til lukku á 60 ára degnum. Takk fyri gott samstarv í mong ár. Vit vóna, at tú framvegis fert at senda okkum tilfar, og at telefonin hjá tær sum vant svarar, tá ið okkurt er at ringja at spyrja um.

SOSIALURIN
Eyðun Klakstein

Minningarorð um abba mín Jens Peter Arge

F. 10.08.1936 – D. 07.11.2014

Góðveðurskvøldið tann 7. novembur í fjør bleiv eg uppringdur av góðum vini, ið vegna ommu greiddi mær frá, at abbi var farin ein túr oman í bátin, men var nú ikki at síggja nakrastaðni. Eftir fáum sekundum var alt frá frøi við hús broytt til ótta og stúran. Komin oman á Kongabrunna hoyrði eg eyðkenda motorljóðið frá bátinum, ið gekk við ov høgum snúningum, sum vildi hann boða frá, at her var álvari í. Eftir at vera funnin, bleiv seinni staðfest, at mín góði abbi og trúfasti vinur var deyður. Tað vóru tung boð at fáa – og ikki minst hjá ommu.

Míni fyrstu 6 ár búðu vit hjá ommu og abba, og har hevur ein altíð trivist væl. Hóast 5 ára gamalur, minnst eg væl okkara fyrsta túr á floti saman. Tað var byrjanin til eina langa røð av óteljandi túrum, góðum og stuttligum lötum í bátinum saman. Abbi kendi sera væl til streymviðurskifti og fiskimið á okkara leiðum. Var óalmindiliga tolin, raskur og hevði hann eina sera róliga atferð. Fyrstu túrarnar hevði ein kanska hug at ótolnast,

tá longri bleiv í millum fiskarnar, men tá var ofta hansara stutta og einasta viðmerking, "kanska vit fáa onkran, tá tað fer at snara". Hann fekk sum oftast rætt. Tá bleiv ótolni á dronginum skift út við frøi og spenning, og sum frá leið skilti ein eitt sindur meira. Í bátinum var abbi í sínum rætta elementi, serliga tá nógv var at fáa, og har kundu vit standa og práta um lívsins viðurskiftir upp í tímar, dag út og dag inn ímeðan vit passaðu snellurnar. Hann visti nógv. Var gløggur og hevði sera gott minni til tað síðsta. Tað kom ikki fyri, at hann tosaði ilt um onnur. Abbi hevði ígjøgnum lívið uppnátt ymiskt, men lítillátin sum hann altíð var, hoyrði eg hann ongantíð nevna eitt einasta orð um nakran heiður, hann hevði fingið fyri nakað. Bleiv hann spurdur um eitt hvørt, gav abbi altíð eitt erligt og til tíðir óinnpakkað svar á sínum reina havnar-málið. Ein kundi spyrja hann um alt.

Abbi vísti altíð álit og stuðlaði hann øllum, ið ein gjørði ella tókst við. Tók ikki

hjálp frá øðrum til sín sjálvan fyri givið, men sjálvur stóð hann altíð fremstur í røðini, tá onnur høvdu brúk fyri eini hjálpanði hond. Skuldi ein av landinum ella koma aftur, var fyrsta viðmerking "skal eg koyra teg". Tað kom eisini fyri, at abbi koyrði bilin

vestur á flogvøllin til børn og abbaðørn, ið skuldu koma á vitjan. Stillaði bilin og tók so sjálvur bussin suður aftur til Havnar, um plásstrot var í bilinum suðuraftur.

Tað var eisini nakað heilt serligt, at fara til morgunmat heima hjá ommu og abba, ið

eg dagliga var. Abbi gekk høgt upp í at øll, bæði gestir og húsfólk, sótu væl og fingtu tað besta. Kl 8 plagdi eg at mæta upp, og í tí løtu hann varnaðist, at eg var komin, peikaði hann á nýggjastu avisirnar, sum eg kundi lesa ímeðan hann fór í køliskápið eftir rullupylsu frá Otto Reinert. Rullupylsuna stillaði hann við har eg sat, og síðani eftir kaffinum sum var nýgjørt fyri at skeinkja. Alt meðan ein sjálvur sat niðri og fekk alt serverað.

Hann skonkti altíð upp í koppar fyri fólk, og fyrr tá fleiri vóru um borðið, serliga børnini, plagdi hann at skeinkja og eftir ynski koyra mjólk í, sukur í og til síðst røra í koppinum eisini. Seinastu tíðina plagdi sonur mín Jósef, sum abbi var so góður við, at vera við á vitjan.

Abbi var nærlagdur, pertentligur og sera fittur í hondunum. Í hansara verð var tað bara ein máti at gera tingini uppá, og tað var at gera tingini ordiligt fyrstu ferð.

Okkara høvuðs- og felags áhugi var báturin, sjógvurin og tí, ið har til hoyrði. Hvar enn vit komu, eisini í tí sam-

bandi bleiv hann møttur við virðing, gleði og hann kendi nógv fólk. Abbi tók eins ímóti øllum menniskjum hann møtti. Abbi var sera álitandi og trúfastur. Gloymdi ongantíð eina avtalu, gekk høgt upp í at passa seg upp og at mæta til tíðina. Um vit skuldu á flot og avtalað var, at hann skuldi koma eftir mær við bili, stóð hann sum oftast í túninum 5-10 mín áðrenn avtalað tíð. Um hann kom júst avtalaða tíð, kundi hann umbera seg við at vera komin at koyra aftan fyri eitt nú »fejebilin« um morgunin á veg út eftir mær.

Góði abbi, hettar eru nú alt minnir hjá mær. Minnir um góðar og ríkar latur saman, sum eg eri so ómetaliga glaður fyri. Minnir sum eg fari at minnast aftur á við gleði, so leingi eg kann. Vit báðir náddu ikki at siga hvør øðrum farvæl, áðrenn lutan var komin. Tað kunnu vit »hava til góðar«, sum tú plagdi at taka til.

Takk fyri alt.

Heilsan

Jógvan